

какъ? „Влизе е Господь до скръженныты въ сърдцето;“ та трѣбвало да сѧ приготви сѧ съкое смиреніе, та да пріеме Божественното Слово.

Апеллесъ, прочотіатъ онзи живописецъ, койго колкото образы е написалъ, толко чудеса е оставилъ, междѸ дръгыты той изобразилъ единъ класъ сѧ една твърдѣ голѣма красота, и прилѣжаніе; и отъ горѣ на томъ класъ единъ гълабъ, цюто и самата природа сѧ зачървила, побѣдена отъ искусството. Изъ тѣй изобразеніе докарало на томъ живописецъ повѣче ѹкоръ, отъ колкото честь; защото, они, които го гледали, ако и да сѧ чудали на красотата на краскыты, и на съразмѣрность-та на чъртыты, отъ дръга страна ѹкоравали видѣтъ на изобразеніето, и дѸмали; че не е възможно цюто единъ тѣнъкъ класъ исправенъ, да ѹдържѧ единъ гълабъ, безъ да сѧ наведе отъ тѣжастъ-та. Человѣкъ е единъ тѣнъкъ класъ, и трѣба отъ земата: „человѣкъ ѣкъ тѣкъ тракъ,“ гълабъ е ДѸхъ свѣтый „ѣ видѣ ДѸха ѣкъ гѸбѣмъ, сѸодѣща нѧнъ.“(1) Когато человѣкъ стои правъ, и превзетъ отъ гордость, той никогы не може да носи ѹ себе си благодать-та на ДѸха свѣтаго: „нечистъ е предъ Господа съкой высокосърдечникъ.“ За това ѹбо всенепорочната отроковица, като чула отъ Ангелытъ за ДѸха свѣтаго: „ДѸхъ свѣтый нѧйдетъ на тѣ;“ прилично сѧ съкое смиреніе отговорила: „сѣ равѧ Господнѧ, вѣди мнѣ по глагѸбъ твоємъ;“ и сѧ тѣмъ сладкы дѸмы, като сѧ една златна верига е привлекла отъ небето на земата Божіѧ Сынъ; и сѧ едно пренасаніе никогы нечюто, го е пренесла отъ отеческото нѣдро въ дѣвственната, и нескверната си ѹтроба. Отъ това самъ си Богъ чрезъ пророкоцарскыты ѹста говори: „твоиты словеса сѧ по-сладкы отъ медъ за ѹстата ми; тѣ мѧ наставишъ, и заведошъ мѧ въ свѣтата твоѧ гора;“(2) гдѣ-то гора не е дръго, освенъ освѣщенната ѹтроба на Богоматерь: свидѣтельствва това истый Давидъ: „гората, комото благоволи Богъ да живѣе въ неѧ;“(3) и Аввакумъ: „Богъ ѡ юга пріидетъ, ѣ свѣтый ѣзъ горы преосѣненныѧ чѧщи.“ Това ѹтаенно таинство на Божественното смотрѣніе предобразвали образити, и гаданіята, и рѣчиты на дѸхоносныты Отци, и Пророци; това е предизвѣствала кѧпина-та, комото былъ видѣлъ Моисей: „да идъ да видѣшъ тѣй видѣніе, зацо кѧпинната гори, и не изгара?“ защото Дѣва е пріела въ себе си огънъкъ на

[1] Марк. гл. 1, ст. 10. [2] Псал. 42. [3] Псал. 67.